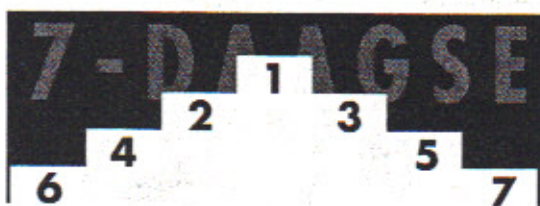

Veel nederlagen, maar oma is content

Dinsdag Om kwart voor negen open ik mijn ogen. Ik ben niet thuis bij mijn ouders, maar in een jeugdherberg in Arnhem. Hoewel ik negen uur geslapen heb, ben ik toch behoorlijk moe. Geestelijk. Vier wedstrijden heb ik tijdens het NK jeugschaken al achter de rug. Twee gewonnen en vervolgens twee verloren. Het wil niet vlotten. Voor een open Nederlands jeugdkampioen is de twaalfde plaats, die ik nu inneem, een aanfluiting. Vandaag moet ik tegen de Brabantse kampioen Dennis Kerstens. Ik ken hem goed. Hij heeft dezelfde aanvallende stijl als ik. Tijdens de wedstrijd loopt het voor geen meter. Bij schaken bestaat blijkbaar ook zoiets als vorm. Als dat echt zo is, dan ben ik die in ieder geval vanaf zaterdag kwijt geraakt. Ik ben minder alert. Zie dreigingen in de stelling te laat of helemaal niet. Uiteindelijk kan ik nog in de handen knijpen met remise. 's Avonds in de jeugdherberg zoek ik ontspanning. Achter de flipperkast en de tafeltennistafel leef ik me heerlijk uit. Even de agressie kwijttraken. Om half twaalf stap ik in bed. Ik zet mijn walkman op. En droom weg bij de klanken van Nirvana en Green Day.

Woensdag Lucien van Beek uit Delft is mijn vijfde tegenstander. Omdat ik elke dag om half twaalf moet aantreden, kan ik me altijd een uurtje na het ontbijt voorbereiden. In het bulletin dat de organisatie dagelijks verstrekt zie ik welke openingen Lucien eerder in het toernooi heeft gespeeld. Een goede voorbereiding is het halve werk maar niet als hij na twee zetten afwijkt van waar ik rekening mee had gehouden. Halverwege de partij krijg ik het gevoel dat ik zeker niet minder sta. Er is controle. Tot de onzekerheid na drie uur spelen toeslaat. Ik weet niet goed welk plan ik moet kiezen. Met enkele zwakke zetten maak ik een chaos van mijn stelling. Ik lijd een kansloze nederlaag. Ik heb geen zin om de partij met mijn tegenstander te analyseren. Ik verlaat zo snel mogelijk

Er gaat geen week voorbij of een Limburgse sporter maakt een belangrijk evenement mee. De belovenissen publiceren we in de vorm van een dagboek. Deze week Martijn Dambacher (16) uit Venlo, die vorige week deelnam aan het jeugd-NK schaken tot en met twintig jaar in Arnhem.

de toernooizaal in het Christelijk Lyceum in Arnhem. Vragen spoken door mijn hoofd. Waar ligt het aan dat ik nu al drie wedstrijden heb verloren en een anonieme vijftiende positie op de ranglijst bezet?

Donderdag Ik bereid me maar niet meer voor. Heeft toch geen zin. Na het ontbijt ga ik tafeltennissen. Lucien van Delft is een van mijn maatjes die altijd wel te porren is voor een potje. Lichamelijke beweging kan geen kwaad. Naarmate het tijdstip van half twaalf nadert begin ik steeds meer aan de partij tegen Dennis Helvenstein te denken. Achter het bord speelt Dennis Helvenstein de gebruikelijk eerste zet: e2-e4. Zijn tweede zet is echter verrassend. Ik ben even uit het veld geslagen. Vijftien minuten denk ik na over een antwoord. Achteraf blijkt ik het volstrekt verkeerde plan te kiezen. Tot hij op de 25ste zet een in mijn ogen vreemde zet speelt. Ik voel opwindings. Dit kan niet waar zijn. Ik kan zomaar een pion winnen. Nu moet ik ook voor de winst gaan. Zou dit het keerpunt in het toernooi zijn? In het eindspel is het kantie boord. Die vervelende klok. Ik moet de laatste twee zetten voor de tijdcontrole binnen enkele seconden voltooien. Helaas is het voordeel net onvoldoende. Teleurgesteld neem ik genoegen met remise.

Ik analyseer nog even uit fatsoen met mijn tegenstander maar heb er eigenlijk geen zin in.

Vrijdag Het toernooi nadert het einde. Eigenlijk stapte ik het liefste onmiddellijk in de trein naar huis. Maar ik moet nog twee wedstrijden. Als ik deze win, maak ik het toernooi in één klap goed. Misschien ben ik wel teveel geconcentreerd. Ik neem me 's morgens voor tijdens de partij meer te gaan wandelen. Tegen Sipke Ernst, een aardige gozer uit Damwoude, slaag ik erin inderdaad meer afstand te nemen. Te lang naar een stelling kijken is niet goed. Op een gegeven moment ben je zo intensief bezig, dat je simpele dingen over het hoofd ziet. Na vijftien uur capituleer ik. Ik baal voor de zoveelste keer dit toernooi als een stekker. Ik houd me vast aan het uurtje bowlen dat vanavond op het programma staat. Hoewel ik helemaal niet kan bowlen, is het best gezellig. De helft van de ballen gaan via de vangrail, maar twee keer slaag ik er tot mijn verbazing in een strike te gooien. Voor het eerst deze week voel ik iets van een overwinning.

Zaterdag We beginnen al om negen uur. Dat betekent om acht uur opstaan. Veel te vroeg. Ik ben doodop. Maar wat maakt het eigenlijk uit. Nog

een keer wil ik voor mezelf alles uit de kast halen. Een zege in de slotronde zou nog een beetje leuk einde van een triest toernooi zijn. Ondanks mijn goede voornemens heb ik er na enkele zetten geen zin in. Ik overzie een kinderlijk eenvoudige dreiging. Het is over en sluiten. De twintigste plaats, hopeloos. Normaal komen mijn ouders wel eens naar de slotdag kijken, maar nu had ik daar geen behoefte aan. Met de trein naar huis. Op het station in Venlo komt mijn moeder me ophalen. Oost west, thuis best. Vooral haar lekkere eten heb ik de hele week moeten missen. Het eten was in de jeugdherberg niet je van het. Veel te vetig en te weinig groente.

Zondag Eindelijk eens geen schaken. Als je een toernooi goed hebt gespeeld, kun je weken nagenieten. Het kan echter niet altijd feest zijn. 's Middags bezoek ik mijn oma in het bejaardentehuis. Ik vertel haar over het NK. Ze knikt goedkeurend, maar kan het volgens mij niet allemaal vatten. Omdat ik negen dagen school heb gemist, bel ik een klasgenoot op over het verloop van de lessen. Ik zit op vier gymnasium en leer vrij gemakkelijk. De school heeft er gelukkig nooit problemen mee als ik vrij vraag voor een schaaktoernooi. Ik realiseer me dat ik wat dat betreft in een bevoorrechte positie zit. Op telekust bekijk ik nog even de eindstand van het toernooi. Martijn Dambacher, twintigste plaats met drie schamele punten. Tja...

Maandag Vandaag gaan de lessen op school niet door. Waarom weet ik niet. Ik verheug me op de clubavond van schaakclub Eindhoven, waarvan ik lid ben. Volgend seizoen speel ik bij die vereniging in het eerste team in de landelijke eerste klasse. Ik speel 's avonds een partij tegen Peter Huibers uit het derde team. Wat me bij het NK nauwelijks lukte, gebeurt nu wel. Ik wals over mijn tegenstander heen. Dat geeft me een kleine kick. Ik kan het nog.

Aartijn Dambacher, schaker foto Le Giesen